

Gaude (s)zaga

Barcs Ágnes verse

Egy márciusi estén
kezdődött a varázs:
Egy Különös lélek
határozott lépte,
Úgyszólván,
Felrázta a kisváros
lelkes tagokból álló kórusát,
hogy ne legyen
Minden Szürke, kék, s fekete.

Hangokon, dallamokon át,
hangulatok közt vergődve
Szellemi és lelki tájakon
ámulva járva, néha vergődve
Küzdöttünk egymással
és a komoly zenével,
hogy ne legyen
Minden Szürke, kék, s fekete.

Tizennyolc év múltán
egy remek gömöri koncert után
A betléri kastély parkjában
néztük egymást sután,
Hogy' köszönünk el ma, visszavonhatatlan furcsán,
hogy ne legyen
Minden Szürke, kék, s fekete.

S egy nap, mintegy
bearanyozva vulkánt,
hamut, s gondokat,
Mindannyiunkban életre kelt
egy régóta érlelt gondolat:
Kutassuk fel, ismerjük meg
az ősforrást sejtető dombokat,
ahol Minden Szürke, kék, s fekete.

Izland legmosolygósabb arcát adva,
bár az orkán a másikat csapdosta,
Tárta fel titkát Nekünk, lelkes gödieknek,
kik mit sem sejtve, csodálkozva
a Sors, nékem Isten gondviselésében
Járva a zord, északi tájban,
ahol Minden Szürke, kék, s fekete.

Merre jártunk, napsütés és szivárvány valamint a viking Jón fogadott,
Ki egy este fehér pianón
egy tucat Beatlest
énekelte és játszott.
Bár Megcsappant kórusunk,
a kis kar boldogan énekelte és dalolt,
ahol Minden Szürke, kék, s fekete.

S lehet: Sokunk Szeme
Szürke, kék, s fekete,
És haja is már
Szürke, kék, s fekete.
DE! Most Lelkünk fehér,
s nem Szürke, kék, s fekete.
Isten veled, Feri kedves!
S köszönjük a szivárványt,
Hogy életünkben, de a Tiedben
se Legyen többé
Minden Szürke, kék, s fekete.